Käesolev dokument on vaid dokumenteerimisvahend ja institutsioonid ei vastuta selle sisu eest

►**B**

NÕUKOGU DIREKTIIV,

29. juuni 1990,

ühenduse menetluse kohta tööstuslikele lõpptarbijatele määratud gaasi- ja elektrihindade läbipaistvuse parandamiseks

(90/377/EMÜ)

(EÜT L 185, 17.7.1990, lk 16)

Muudetud:

		Euroopa Liidu Teataja		
		nr	lehekülg	kuupäev
►**M1**	Komisjoni direktiiv 93/87/EMÜ, 22. oktoober 1993	L 277	32	10.11.1993
►**M2**	Euroopa parlamendi ja nõukogu määrus (EÜ) nr 1882/2003, 29. september 2003	L 284	1	31.10.2003
►**M3**	Nõukogu Direktiiv 2006/108/EÜ, 20. november 2006	L 363	414	20.12.2006

Muudetud:

►**A1**	Austria, Rootsi ja Soome ühinemisakt	C 241	234	29.8.1994
►**A2**	Akt Tšehhi Vabariigi, Eesti Vabariigi, Küprose Vabariigi, Läti Vabariigi, Leedu Vabariigi, Ungari Vabariigi, Malta Vabariigi, Poola Vabariigi, Sloveenia Vabariigi ja Slovaki Vabariigi ühinemistingimuste ja Euroopa Liidu aluslepingutesse tehtavate muudatuste kohta	L 236	17	23.9.2003

▼B

NÕUKOGU DIREKTIIV,

29. juuni 1990,

ühenduse menetluse kohta tööstuslikele lõpptarbijatele määratud gaasi- ja elektrihindade läbipaistvuse parandamiseks

(90/377/EMÜ)

EUROOPA ÜHENDUSTE NÕUKOGU,

võttes arvesse Euroopa Majandusühenduse asutamislepingut, eriti selle artiklit 213,

võttes arvesse komisjoni ettepanekut, ([1])

võttes arvesse Euroopa Parlamendi arvamust, ([2])

võttes arvesse majandus- ja sotsiaalkomitee arvamust ([3])

ning arvestades, et:

energiahinna läbipaistvus, kuivõrd see tugevdab tingimusi, mis tagavad, et ühisturul ei moonutata konkurentsi, on oluline energia siseturu väljakujundamiseks ja ladusaks toimimiseks;

läbipaistvuse abil saab vältida kasutajate diskrimineerimist, suurendades nende vabadust valida eri energiaallikate ja eri tarnijate vahel;

käesoleval ajal on läbipaistvuse ulatus energiaallikate ja ühenduse riikide või piirkondade kaupa erinev, mis muudab energia siseturu väljakujundamise küsitavaks;

ühenduse tööstuses kasutatud energia eest makstud hind on siiski üks konkurentsi mõjutavatest teguritest ja seepärast peaks see jääma konfidentsiaalseks;

standardtarbijate süsteem, mida Euroopa Ühenduste Statistikaamet (EÜSA) kasutab oma hinnaväljaannetes, ja suuremate tööstuslike elektritarbijate jaoks kehtestatav markeerimishindade süsteem tagab, et läbipaistvus ei ole takistuseks konfidentsiaalsusele;

on vaja laiendada EÜSA poolt määratletud tarbijate gruppe nii, et need esindaksid tarbijaid;

sellisel viisil oleks võimalik saavutada lõpptarbijate hindade läbipaistvus lepingute vajalikku konfidentsiaalsust ohustamata; selleks et hoida konfidentsiaalsust, peab kõnealuses tarbimisgrupis olema hinna avaldamiseks vähemalt kolm tarbijat;

teave tööstuslike energia lõppkasutajate poolt kasutatud gaasi ja elektri kohta võimaldab võrdlusi teiste energiaallikatega (nafta, kivisüsi, fossiilkütus ja taastuvad energiaallikad) ja teiste tarbijatega;

gaasi ja elektrienergiat tarnivate ettevõtjate ning tööstuslike gaasi- ja elektritarbijate suhtes jäävad käesoleva direktiivi kohaldamisest sõltumata kehtima asutamislepingu konkurentsieeskirjad ning komisjon saab nõuda hindade ja müügitingimuste edastamist;

jõus olevate hinnasüsteemide andmed on üks osa hindade läbipaistvusest;

andmed tarbijate jaotusest gruppide kaupa ja nende vastavate turuosade kohta on samuti üks osa hindade läbipaistvusest;

([1]) EÜT C 257, 10.10.1989, lk 7.
([2]) EÜT C 149, 18.6.1990.
([3]) EÜT C 75, 26.3.1990, lk 18.

▼B

EÜSAle edastatud hinnad ja tarbijale ettenähtud müügitingimused ning kasutusel olevad hinnasüsteemid ja tarbijate jaotus tarbimisgruppide kaupa peaks andma komisjonile piisavalt teavet, et vajaduse korral otsustada asjakohaste meetmete või ettepanekute üle energia siseturu olukorda silmas pidades;

EÜSAle esitatavad andmed on usaldusväärsemad, kui ettevõtjad koostavad need ise;

igas liikmesriigis kehtivate maksude ja muude lõivude tundmine on oluline hindade läbipaistvuse tagamiseks;

EÜSAle esitatud andmete usaldusväärsust peab olema võimalik kontrollida;

hindade läbipaistvuse saavutamine eeldab hindade ja hinnasüsteemide võimalikult laialdast avaldamist ja levitamist tarbijate seas;

energiahindade läbipaistvuse rakendamiseks peaks süsteem põhinema andmete töötlemise, kontrollimise ja avaldamisega seotud tõendatud asjatundlikkusel ja meetoditel, mida EÜSA arendab ja kohaldab;

energia siseturu väljakujundamiseks tuleks hindade läbipaistvuse süsteem võtta kasutusele niipea kui võimalik;

käesoleva direktiivi ühtne rakendamine saab toimuda kõikides liikmesriikides üksnes siis, kui maagaasiturg on eelkõige infrastruktuuri osas saavutanud piisava arengutaseme,

ON VASTU VÕTNUD KÄESOLEVA DIREKTIIVI:

Artikkel 1

Liikmesriigid võtavad vajalikud meetmed tagamaks, et I ja II lisas määratletud tööstuslikele lõpptarbijatele gaasi või elektrienergiat tarnivad ettevõtjad edastavad EÜSAle artiklis 3 sätestatud vormis:

1. gaasi- ja elektrihinnad ning müügitingimused tööstuslikele lõpptarbijatele;

2. kasutatavad hinnasüsteemid;

3. tarbijate ja vastavate mahtude jaotuse tarbimisgruppide kaupa, et tagada nende gruppide representatiivsus siseriiklikul tasandil.

Artikkel 2

1. Artiklis 1 osutatud ettevõtjad koguvad artikli 1 lõigetes 1 ja 2 ettenähtud andmed iga aasta 1. jaanuaril ja 1. juulil. Artiklis 3 osutatud sätetele vastavalt koostatud andmed saadetakse kahe kuu jooksul EÜSAle ja liikmesriikide pädevatele asutustele.

2. Lõikes 1 osutatud andmete põhjal avaldab EÜSA iga aasta mais ja novembris asjakohases vormis tööstuslike tarbijate suhtes liikmesriikides kehtivad gaasi- ja elektrihinnad ning sel eesmärgil kasutatud hinnasüsteemid.

3. Artikli 1 lõikes 3 sätestatud teave saadetakse iga kahe aasta järel EÜSAle ja liikmesriikide pädevatele asutustele. Esimesena edastatud teave käsitleb 1. jaanuari 1991 olukorda. Seda teavet ei avaldata.

Artikkel 3

Artiklis 1 sätestatud teabe vormi, sisu ja kõikide teiste tunnusjoontega seotud rakendussätted on sätestatud I ja II lisas.

▼B

Artikkel 4

EÜSA ei avalikusta talle vastavalt artiklile 1 esitatud andmeid, mis võivad oma olemuselt olla ärisaladused. Sellised EÜSAle edastatud konfidentsiaalsed statistilised andmed on kättesaadavad ainult EÜSA ametnikele ja nad võivad neid andmeid kasutada üksnes statistilistel eesmärkidel.

Käesolev säte ei takista siiski nende andmete avaldamist kokkuvõtlikul kujul, mis ei võimalda teha kindlaks üksikuid äritehinguid.

Artikkel 5

Kui EÜSA täheldab käesoleva direktiivi alusel edastatud andmetes statistiliselt olulisi kõrvalekaldeid või vastuolusid, võib ta paluda riigiorganilt luba kontrollida asjakohaseid mittekokkuvõtlikke andmeid ning arvutus- ja hindamismeetodeid, millel kokkuvõtlikud andmed põhinevad, et hinnata või vajaduse korral muuta ebatavaliseks peetavaid andmeid.

Artikkel 6

Kui see on asjakohane, teeb komisjon kindlakstehtud eriprobleeme silmas pidades vajalikud muudatused käesoleva direktiivi lisadesse. Sellised muudatused võivad siiski hõlmata üksnes lisade tehnilisi üksikasju ja need ei tohi olla olemuselt sellised, mis muudavad süsteemi üldstruktuuri.

▼M2

Artikkel 7

1. Artiklis 6 osutatud muudatuste vastuvõtmisel abistab komisjoni komitee.

2. Kui viidatakse käesolevale artiklile, kohaldatakse otsuse 1999/468/EÜ ([1]) artikleid 3 ja 7, võttes arvesse selle otsuse artikli 8 sätteid.

3. Komitee võtab vastu oma töökorra.

▼B

Artikkel 8

Kord aastas esitab komisjon Euroopa Parlamendile, nõukogule ning majandus- ja sotsiaalkomiteele kokkuvõtva aruande käesoleva direktiivi kohaldamise kohta.

Artikkel 9

Liikmesriigid võtavad käesoleva direktiivi järgimiseks vajalikud õigus- ja haldusnormid vastu hiljemalt 1. juulil 1991. Liikmesriigid teatavad sellest viivitamata komisjonile.

Maagaasi puhul ei rakendata käesolevat direktiivi liikmesriikides enne, kui selle energiaallika kasutuselevõtust kõnealusel turul on möödunud viis aastat. Selle energiaallika siseriiklikul turul kasutuselevõtu kuupäevast peab asjaomane liikmesriik selgesõnaliselt ja viivitamata teatama komisjonile.

([1]) Nõukogu 28. juuni 1999. aasta otsus 1999/468/EÜ, millega kehtestatakse komisjoni rakendusvolituste kasutamise menetlused (EÜT L 184, 17.7.1999, lk 23).

▼B

Artikkel 10

Käesolev direktiiv on adresseeritud liikmesriikidele.

▼B

LISA

ERISÄTTED GAASI KOHTA

1. Sätted on seotud kaht liiki gaasiga:

   a) maagaas;

   b) tööstuslikult toodetud gaas ([1]).

2. Kui samasse asulasse või piirkonda toimetatakse mõlemat liiki gaasi, tuleb esitada andmed mõlema kohta, välja arvatud juhul, kui tarbimine on alla 10 % maagaasi ja tööstuslikult toodetud gaasi kogutarbimisest punktis 11 osutatud kohtades või piirkondades.

3. Arvesse võetakse üksnes torujuhtmete kaudu jaotamist.

4. Esitatav hind on lõpptarbija poolt makstav hind.

5. Arvessevõetav kasutus on kogu tööstuslik kasutus.

6. Süsteemi alla ei kuulu tarbijad, kes kasutavad gaasi:

   a) elektrienergia tootmiseks riiklikes elektrijaamades;

   b) mitteenergeetilistel kasutusaladel (näiteks keemiatööstuses);

   c) üle 4 186 000 GJ/aastas (= 1 163 GWh/aastas).

7. Registreeritud hinnad peavad põhinema standardtarbijate süsteemil, mis on põhimõtteliselt määratletud gaasi tarbimise taseme ja modulatsiooni ([2]) (või koormusteguri) alusel.

8. Muud tunnused, mis võivad hinnakujunduse seisukohalt olulised olla (näiteks katkestatavus), määratakse kõikidel juhtudel kindlaks, võttes alati omaks praktikas kõige sagedamini esineva lahenduse.

9. Hinnad peavad sisaldama arvestite renti, püsitasu ja tarbimistasu. Hinnad ei tohi sisaldada esialgse paigaldamisega seotud makse.

10. Valitud on järgmised tööstuslikud standardtarbijad, kelle koodid on I_1–I_5:

Iga-aastane tarbimine	Modulatsioon
I_1 418,60 GJ või 116 300 KWh	Koormustegurit ei ole ette nähtud (*)
I_2 4 186 GJ või 1 163 000 KWh	200 päeva
I_{3-1} 41 860 GJ või 11,63 GWh	200 päeva 1 600 tundi
I_{3-2} 41 860 GJ või 11,63 GWh	250 päeva 4 000 tundi
I_{4-1} 418 600 GJ või 116,3 GWh	250 päeva 4 000 tundi
I_{4-2} 418 600 GJ või 116,3 GWh	330 päeva 8 000 tundi
I_{5-4} 4 186 000 GJ või 1 163 GWh	330 päeva 8 000 tundi

(*) Vajaduse korral 115-200 päeva.

([1]) "Tööstuslikult toodetud gaas" tähendab tööprotsessides saadud energiat, mis on toodetud kivisöest või naftatoodetest või krakitud, reformitud või segatud gaasist.
Käesolev direktiiv ei käsitle veeldatud naftagaasi (butaani, propaani), koksiahjugaasi või kõrgahjugaasi.

([2]) Päevane koormustegur on nende päevade arv, mis on vajalikud kogu aastatarbimise vastuvõtmiseks maksimaalse tarbimise korral päevas:
$nd = \frac{Qa}{Qd_{max}}$

Tunnine koormustegur on nende tundide arv, mis on vajalikud kogu aastatarbimise vastuvõtmiseks maksimaalse tarbimise korral tunnis:
$nh = \frac{Qa}{Qh_{max}}$

Eespool esitatud võrrandites:
Qa = aastane tarbimismaht.
Qd_{max} = maksimaalne tarbimine päevas.
Qh_{max} = maksimaalne tarbimine tunnis.

▼B

11. Hinnad tuleb registreerida järgmistes kohtades või piirkondades:

— Belgia:	Brüssel,
— Taani:	Kopenhaagen,
— Saksamaa Liitvabariik:	Hamburg, Hannover, Weser-Ems, Dortmund, Düsseldorf, Frankfurt Maini ääres, Stuttgart, München, ►M1 Dresden ja Berliin, ◄
— Hispaania:	Madrid, Barcelona, Valencia, põhi ja ida,
— Prantsusmaa:	Lille, Pariis, Strasbourg, Marseille, Lyon, Toulouse,
— Iirimaa:	Dublin,
— Itaalia:	Milano, Torino, Genova, Rooma, päevaoli,
— Luksemburg:	Luxembourg,
— Madalmaad:	Rotterdam,

▼A1

— Austria:	Viin,

▼B

— Portugal:	Lissabon,

▼A1

— Soome:	maa tervikuna,
— Rootsi:	maa tervikuna,

▼B

— Ühendkuningriik:	London, Leeds, Birmingham,

▼A2

— Tšehhi Vabariik:	Praha,
— Eesti:	Tallinn,
— Küpros:	Nikosia,
— Läti:	Riia,
— Leedu:	Vilnius,
— Ungari:	Budapest,
— Malta:	Valletta,
— Poola:	Varssavi,
— Sloveenia:	Ljubljana,
— Slovakkia:	Bratislava,

▼M3

— Bulgaaria:	Sofia,
— Rumeenia:	Bukarest.

▼B

12. Registreeritud hinnad peavad põhinema tariifidel, lepingutel, tingimustel ja iga kuuekuulise perioodi (jaanuar ja juuli) alguses jõus olevatel eeskirjadel, sealhulgas mis tahes mahahindlus.

13. Mitme erineva tariifi puhul võetakse arvesse tarbijale kõige soodsamat tariifi pärast seda, kui on kõrvale jäetud tariifid, mida tegelikult ei kasutata või mis kehtivad üksnes väga väikese kasutajate arvu suhtes.

▼B

14. Kvaasitariifide, erilepingute ja vabalt kaubeldavate hindade puhul tuleb registreerida kõige üldisem hind (teatavate tarnetingimuste puhul kõige tüüpilisem).

15. Hinnad tuleb esitada omaväärингus füüsilise gaasiühiku kohta ([1]). Kasutatud energiaühikut mõõdetakse brutoküttevääртuse (*GCV — gross calorific value*) alusel, nagu see on gaasitööstuses tavaks.

16. Tuleb esitada kaks hinnataset: ([2])

    — hind ilma maksudeta,

    — hind koos kõigi maksudega (välja arvatud tagasisaadav käibemaks).

17. Esitada tuleb ka maksude arvutamise määrad ja meetod, mille puhul võetakse arvesse kõik siseriiklikud, piirkondlikud ja kohalikud maksud, mis on kehtestatud gaasi müügi puhul tarbijale.

18. Hinnasüsteemi täpseks kajastamiseks tuleb lisada võimalikult üksikasjalik selgitus. Erilist tähelepanu tuleb pöörata kõikidele muudatustele, mis on tehtud pärast eelmist uuringut.

19. Liikmesriikides, kus tööstusliku müügiga tegeleb ainult üks gaasifirma, peab teavet edastama kõnealune firma. Teistes liikmesriikides, kus üht või mitut piirkonda teenindab rohkem kui üks gaasifirma, peab teavet edastama sõltumatu statistikaasutus.

20. Konfidentsiaalsuse huvides edastatakse hindadega seotud andmed üksnes siis, kui asjaomases liikmesriigis või piirkonnas on vähemalt kolm tarbijat igas punktis 10 osutatud grupis.

([1]) Kuupmeetri kasutamisel tuleb määratleda selle energiasisaldus gigadžaulides (GJ), kilovatt-tundides (kWh) või kuni 1999. aastani termides.

([2]) Hind, mis ei sisalda makse, tuleneb otseselt tariifidest ja lepingust. Hind, mis ei sisalda tagastatavat käibemaksu, sisaldab kõiki teisi erimakse.

▼B

II LISA

ERISÄTTED ELEKTRIENERGIA KOHTA

Käesoleva direktiivi alusel edastatavad andmed peavad sisaldama järgmist teavet:

I. **"Tüüpilise tarbija" uuring (tarbijad, kelle maksimumtarve on 10 MW (neto)).**

1. Komisjoni poolt ühenduse tüüpilise tarbija kohta tehtud olemasolevat elektrihindade uuringut laiendatakse, et hõlmata kaht gruppi tüüpilisi tarbijaid, kelle maksimumtarve (neto) on 10 MW ja kes liidetakse käesolevasse direktiivi.

2. Ühe siseriikliku tariifiga liikmesriikides uuritakse elektrihindu ainult ühes kohas; liikmesriikides, kus tariifid kogu riigis erinevad, uuritakse hindu representatiivse kohavalimi alusel järgmiselt:

— Belgia:	kogu riik,
— Saksamaa Liitvabariik	Hamburg, Hannover, Düsseldorf, Frankfurt Maini ääres, Stuttgart, München, lääneosa, lõunaosa, ►M1 Erfurt, Leipzig ja Rostock, ◄
— Taani:	kogu riik,
— Hispaania:	Madrid,
— Prantsusmaa:	Lille, Pariis, Marseille, Lyon, Toulouse, Strasbourg,
— Kreeka:	Ateena,
— Iirimaa:	Dublin,
— Itaalia:	Põhja- ja Kesk-Itaalia, Lõuna-Itaalia ja saared,
— Luksemburg:	kogu riik,
— Madalmaad:	Rotterdam (GEB), Põhja-Holland (PEN), Põhja-Brabant (PNEM),

▼A1

— Austria:	Ülem-Austria, Tirool, Viin,

▼B

— Portugal:	Lissabon, Ponta Delgada (Assooride autonoomne piirkond),

▼A1

— Soome:	maa tervikuna,
— Rootsi:	maa tervikuna,

▼B

— Ühendkuningriik:	London, Glasgow, Leeds, Birmingham,

▼A2

— Tšehhi Vabariik:	kogu riik,
— Eesti:	kogu riik,
— Küpros:	Nikosia,
— Läti:	kogu riik,
— Leedu:	idapiirkond, läänepiirkond,
— Ungari:	kogu riik,
— Malta:	kogu riik,
— Poola:	kogu riik,
— Sloveenia:	kogu riik,

▼A2

— Slovakkia: kogu riik,

▼M3

— Bulgaaria: kogu riik,

— Rumeenia: kogu riik.

▼B

3. Elektrihindu uuritakse järgmise üheksa tüüpiliste tööstustarbijate grupi suhtes:

Tüüpiline tarbija	Iga-aastane tarbimine kWh	Maksimumtarve kW	Aastane kasutus tundides
I_a	30 000	30	1 000
I_b	50 000	50	1 000
I_c	160 000	100	1 600
I_d	1 250 000	500	2 500
I_e	2 000 000	500	4 000
I_f	10 000 000	2 500	4 000
I_g	24 000 000	4 000	6 000
I_h	50 000 000	10 000	5 000
I_i	70 000 000	10 000	7 000

Maksimumtarve (neto) on aasta jooksul registreeritud maksimummäär iga veerandtunni ajal, mis on väljendatud kilovattides (kW). Tarnehind arvutatakse järgmiselt: cos φ = 0,90. Tariifide puhul, mis põhinevad poole tunni tarbel, korrutatakse tüüpilise tarbija maksimumtarve kordajaga 0,98. Tariifide puhul, mis põhinevad kilovoltamprites (kVA) väljendatud tarbel, tehakse kohandus, jagades tüüpilise tarbija maksimumtarbe (neto) kilovattides kordajaga cos φ = 0,90.

4. Tariifide puhul, mis põhinevad sagedamini kui kord aastas toimuval näitude lugemisel, korrutatakse tasu elektrienergia eest järgmiste kordajatega:

ENERGIA PARANDUSKORDAJATE TABEL

Kasutus (tundides)	Igakuine maksimum-tarve	Kahe kuu maksimum-tarve	Kvartali maksimum-tarve	Kolme suurima igakuise maksimum-tarbe keskmine	Kahe suurima igakuise maksimum-tarbe keskmine	Aastane maksimum-tarve
1 000	0,81	0,83	0,86	0,94	0,96	1,0
1 600	0,83	0,85	0,88	0,95	0,97	1,0
2 500	0,85	0,87	0,90	0,96	0,98	1,0
4 000	0,90	0,91	0,95	0,98	0,99	1,0
5 000	0,90	0,91	0,95	0,98	0,99	1,0
6 000	0,96	0,97	0,98	0,99	0,995	1,0
7 000	0,96	0,97	0,98	0,99	0,995	1,0

5. Tariifide puhul, mis sisaldavad vähendusi vähese tarbimise perioodideks, tuleb keskmine kilovatt-tunni (kWh) hind arvutada järgmiselt, võttes arvesse vähenenud tarbimist:

▼B

Standard-tarbija:	Aastane kasutus	Aastane tarbimine	Aastane tarbimine (1 000 kWh), mis maksustatakse vähese tarbimise määrade alusel vastavalt vähese tarbimise perioodide keskmisele päevasele kestusele					
	tunnid	1 000 kWh	7 h	8 h	9 h	10 h	11 h	12 h
I_a	1 000	30	0	0	0	0	0	0
I_b	1 000	50	0	0	0	0	0	0
I_c	1 600	160	11	13	16	19	22	25
I_d	2 500	1 250	197	225	262	300	338	375
I_e	4 000	2 000	438	500	580	660	740	820
I_f	4 000	10 000	2 190	2 500	2 900	3 300	3 700	4 100
I_g	6 000	24 000	7 140	8 160	9 120	10 080	11 040	12 000
I_h	5 000	50 000	13 100	15 000	17 000	19 000	21 000	23 000
I_i	7 000	70 000	23 300	26 600	29 400	32 200	35 000	37 800

Vähese tarbimise perioodide puhul, mille pikkus jääb eespool esitatud tundide vahele, arvutatakse aastased vähema tarbimise perioodidel tarbitud kilovatt-tunnid ekstrapoleerimise teel.

Teiste vähese tarbimise perioodide puhul, näiteks kogu pühapäev, tuleks võtta arvesse üksnes pooled lisatunnid ning jagada need tunnid kogu aasta päevadega ja lisada tulemus tavapärasele vähese tarbimise perioodile, enne kui kasutada eespool esitatud tabelit.

6. Võimaluse korral peaks esitatud hind põhinema avaldatud tariifil, mida kohaldatakse kõnealuse tüüpiliste tarbijate grupi suhtes. Mitme erineva tariifi puhul kohaldatakse tarbijale kõige soodsamat tariifi pärast seda, kui on kõrvale jäetud tariifid, mida tegelikult ei kasutata või mis kehtivad üksnes väga väikese kasutajate arvu suhtes. Kvaasitariifide, erilepingute ja vabalt kaubeldavate hindade puhul tuleb esitada teatavate tarnetingimuste puhul kõige üldisem hind (kõige tüüpilisem).

7. Kui elektrit võib antud tüüpilise tarbijate grupi jaoks tarnida erineva pingega, tuleks selleks pingeks lugeda kõnealuse tüüpilise tarbijate grupi jaoks kõige tüüpilisemat pinget. Seda põhimõtet tuleks kohaldada teiste näitajate suhtes, mida ei ole käesolevas direktiivis täpsustatud.

8. Kilovatt-tunni hinna arvutamisel tuleks selle hulka arvata ka kõik maksutavad püsitasud (näiteks arvestite rent, püsitasud ja tasu elektrienergia eest jne) ning tasud tarbitud kilovatt-tundide eest. Seepärast kuulub kõnealuse tarbimismudeli järgi maksmisele kogusumma, millest on maha arvatud lisamaksed ja mahahindlused ning mis on jagatud kogutarbimisega. Hinnad ei tohiks siiski sisaldada liitumistasu. Vaatamata sellele, et teave tuleb esitada kaks korda aastas, peaks arvutus põhinema aastase tarbimise näitajatel, et vältida hooajalisi erinevusi.

9. Hinnad tuleks esitada omavääringus kilovatt-tunni (kWh) kohta ([1]):

   — hind ilma maksudeta,

   — hind koos kõigi maksudega (välja arvatud tagastatav käibemaks).

   Esitada tuleb ka maksude arvutamise määrad ja meetod, mille puhul võetakse arvesse kõik siseriiklikud, piirkondlikud ja kohalikud maksud, mis on kehtestatud elektrienergia müügi puhul tarbijale.

10. Hinnasüsteemi ja selle kohaldamise täpseks kirjeldamiseks tuleb esitada võimalikult üksikasjalik selgitus. Erilist tähelepanu tuleb pöörata kõikidele muudatustele, mis on tehtud pärast eelmist uuringut.

11. Liikmesriikides, kus tööstusliku müügiga tegeleb ainult üks äriühing, peab teavet edastama kõnealune äriühing. Teistes liikmesriikides, kus üht või mitut piirkonda teenindab rohkem kui üks äriühing, peab teavet edastama sõltumatu statistikaasutus.

([1]) Hind, mis ei sisalda makse, tuleneb otseselt tariifidest ja lepingust. Hind, mis ei sisalda tagastatavat käibemaksu, sisaldab kõiki teisi erimakse.

▼B

II. **“Markeerimishinna” uuring (tarbijatele, kelle maksimumtarve on üle 10 MW).**

12. Uuringu koostamiseks tööstustarbijate kohta, kelle maksimumtarve on üle 10 MW, kehtestatakse allpool esitatud, “markeerimishindadel” põhinev süsteem.

13. Kõikides liikmesriikides, välja arvatud Saksamaa Liitvabariik ja Ühendkuningriik, on suurte tööstustarbijate maksustruktuuri ja nõutavate hindade erinevused riigi piires suhteliselt väikesed ning markeerimishinnad koos seonduva teabega tuleks koguda ja avaldada kogu liikmesriigi kohta. Saksamaa Liitvabariigis ja Ühendkuningriigis võivad aga esineda märkimisväärsed geograafilised erinevused ning seepärast peaks nende kahe liikmesriigiga seotud teabe edastama ja avaldama mõlema riigi puhul kolme piirkonna kohta järgmiselt:

Liikmesriik	*Piirkond*
Saksamaa Liitvabariik ([1]):	— põhjaosa/keskosa,
	— lääneosa,
	— lõunaosa,

▼M1

	— idaosa;

▼B

Ühendkuningriik:	— Inglismaa ja Wales,
	— Šotimaa,
	— Põhja-Iirimaa.

([1]) ►M1 Liidumaadest moodustatakse neli vööndit järgmiselt:
— põhjaosa/keskosa: Schleswig-Holstein, Hamburg, Bremen, Berliin, Alam-Saksi, Põhja-Hessen,
— lääneosa: Nordrhein-Westfalen, Rheinland-Pfalz, Lõuna-Hessen, Saarimaa,
— lõunaosa: Baden-Württemberg, Baier,
— idaosa: kõik liidumaad, mis ei kuulu muudesse piirkondadesse. ◄

14. Markeerimishinnad ja seonduv teave tuleb esitada iga liikmesriigi kohta vastavalt punkti 13 kirjeldusele kolme suurte tööstustarbijate grupi alusel, see tähendab nende tööstustarbijate suhtes, kelle maksimumtarve selles piirkonnas on:

— 25 MW, hõlmates tarbijaid maksimumtarbega (neto) 17,5-37,5 MW,

— 50 MW, hõlmates tarbijaid maksimumtarbega (neto) 37,5-62,5 MW, ja

— 75 MW, hõlmates tarbijaid maksimumtarbega (neto) 62,5-75 MW.

Nendesse gruppidesse kuuluvad kõik tööstustarbijad, sealhulgas ka need, kes toodavad osa elektrienergiast ise, vaatamata sellele, et nõutakse üksnes sellise teabe esitamist, mis on seotud avalikest elektriettevõtetest saadud elektri tarbimisega.

15. Teatava MW-grupi (näiteks 25 MW) markeerimishind on fiktiivse või “markeerimishinna” alla kuuluva tööstustarbija (kelle tavatarve on umbes 25 MW) poolt kilovatt-tunni eest makstav keskmine hind, millest ei ole maha arvatud “eritegureid”, millest tuleb teatada eraldi (vt punkt 16). Sellele “markeerimishinna” alla kuuluvale tööstustarbijale omane tarve peaks olema võimalikult tüüpiline (eritegureid arvesse võtmata) kõikide kõnealuse grupi tööstustarbijate puhul.

Ühtluse saavutamiseks määratleb komisjon iga grupi “markeerimishinna” alla kuuluvale tarbijale omase tarbe (näiteks 25 MW, 50 MW ja 75 MW), mida ettevõtted peaksid vajadusel korral kasutama. Kui sellised tarbe tunnused ei ole asjakohased, võib ettevõtemääratleda oma “markeerimishinna” alla kuuluvale tarbijale omase tarbe, mille komisjon peab heaks kiitma. Need tarbe tunnused on seotud näiteks koormusteguriga (näiteks “7 000 tundi”, mille puhul 7 000 on tundide arv, mille ajal tarve peab jääma maksimumtasemele, et saavutada aastast tarbimist) ja tarbimise jaotumisega päeva eri maksupiiridesse (näiteks tipptarve, vähese tarbimise periood jne).

▼B

16. Esitatud markeerimishinna arvutamisel tuleb selle hulka arvata ka kõik makstavad püsitasud (näiteks arvestite rent, püsitasud ja tasu elektrienergia eest jne) ning tasud tarbitud kilovatt-tundide eest. Hinnad ei tohiks siiski sisaldada liitumistasu. Vaatamata sellele, et teave tuleb esitada kaks korda aastas, tuleks hooajaliste erinevuste vältimiseks kasutada aastase tarbimise näitajaid. Tuleb selgitada markeerimishinna arvutamise viisi, sealhulgas püsikulude lisamist hindadele.

17. Iga markeerimishinna puhul tuleb kirjeldada elektrihinna vähendamiseks kasutatavaid "eritegureid" (näiteks katkestatavuse klauslid) ja esitada hinnaalanduse määr (näiteks 6, 8, 10 %). Need eritegurid peaksid esindama tegureid, mida kohaldatakse tarbijate suhtes, keda varustab uuritava MW-grupi kohta andmeid esitav ettevõte.

18. Liikmesriikides, kus on rohkem kui üks elektriettevõte, esitab iga ettevõte sõltumatule statistikaasutusele markeerimishinnad ja seonduva teabe (fiktiivsele tarbijale omase tarbe kohta (punkt 15) ning eritegurite ja hinnaalanduste kohta (punkt 17). Seejärel edastavad need asutused siseriiklikele asutustele ja EÜSAle liikmesriigi (või vajaduse korral iga piirkonna) kõrgeima ja madalaima markeerimishinna iga MW-grupi kohta koos markeerimishindadega seonduva teabega. Teiste liikmesriikide puhul, kus üks riiklik ettevõte hõlmab kogu riiki, peab teabe esitama otse ja samaaegselt siseriiklikele asutustele ja EÜSAle.

19. Konfidentsiaalsuse huvides esitab riiklik ettevõte või sõltumatu statistikaasutus markeerimishinnad ja seonduva teabe asjakohasel viisil (vt punkt 18) üksnes siis, kui asjaomases liikmesriigis või piirkonnas on vastavas MW-grupis vähemalt kolm tarbijat.

20. Markeerimishinnad tuleb esitada vastavalt punktile 9.

21. Tarneettevõtted peaksid kord kahe aasta jooksul esitama ka andmed oma tarbijate arvu kohta igas MW-grupis (st 17,5-37,5 MW, 37,5-62,5 MW ja 62,5-75,0 MW) ning nende tarbijate aastase kogutarbimise kohta igas grupis (GWh). Punktis 18 nõutud teave tuleb edastada kas sõltumatu statistikaasutuse kaudu, kes kogub liikmesriigi teabe tervikuna kokku, või otse ja samaaegselt siseriiklikele asutustele ja EÜSAle. Käesolevas punktis nõutud teave esitatakse konfidentsiaalsuse alusel ja neid ei avaldata.